

2. Hver af parterne bærer sine egne omkostninger.

Kutscher

Pescatore

Sørensen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg, den 15. juni 1976.

A. Van Houtte

H. Kutscher

Justitssekretær

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 26. MAJ 1976¹

Høje Ret.

På sagens nuværende stadium bliver mine udredninger ganske korte.

Det forhold, at der ikke er udbetalt udlandstillæg i medfør af bilag VII, artikel 4 i tjenstemandsvedtægten, hvilket er sagsøgerindens klagepunkt, fremgår af hendes lønseddel, hvor der under denne rubrik intet er anført.

Domstolen har i visse tilfælde antaget, at en almindelig bogholderimeddelelse uden nogensomhelst forklaring ikke udgjorde en akt, der indeholdt et klagepunkt — det drejede sig dels om et fradag på grund af fejlagtigt udbetalte beløb (dom af 27. juni 1973, Kuhl, Recueil s. 711), dels om en lønseddel, hvorved administrationen på et givet tidspunkt ophørte med udbetalingen af et tillæg, der hidtil var blevet tilstået (dom af 15. juli 1970, Chuffart, Recueil s. 641). Jeg er fuldtud enig med de bemærkninger, som generaladvokat Gand dengang fremsatte i sit forslag til afgørelse i denne sag (Recueil s. 655-656).

Men i dette tilfælde har sagsøgerinden ved at læse den første månedlige lønseddel, allerede fra begyndelsen, kun kort tid efter hendes tiltrædelse, dvs. fra november, ikke kunnet undgå at vide, at udlandstillægget blev hende nægtet.

Ganske vist har der i tidens løb været forskellige begrundelser for ikke at tildele hende denne ydelse. Man kunne, som sagsøgerinden gjorde det, tænke sig, at nægtelsen på grund af den dagældende affattelse af vedtægten kunne skyldes hendes ægteskab med en luxembourger, således at hun ikke kunne opnå dette tillæg, fordi hun ikke var familieoverhoved. Efter at Domstolen havde fastslået, at tjenstemandsvedtægten på dette punkt var ulovlig, begrundede administrationen sin fortsatte nægtelse med, at sagsøgeringen på en varig måde i fem år udløbende seks måneder før tiltrædelsen havde udøvet sit hovederhverv på den stats europæiske territorium, hvor hun gjorde tjeneste. I sidste instans synes administrationen at påberåbe sig, at sagsøgeringen har haft fast bopæl i Luxembourg i samme periode. Efter min opfattelse ville det da i

1 — Oversat fra fransk.

øvrigt være med rette, at den fastholdt en sådan begrundelse, da det i faktisk henseende er korrekt, at sagsøgerinden i hele denne periode havde sin principale bopæl i Storhertugdømmet, og i retlig henseende fordi begrebet varig bopæl på den stats territorium, hvortil en tjenestemand gør tjeneste, er *én* af de alternative betingelser for at udlandstillæg kan nægtes. Men disse skiftende begrundelser finder vi i hvert fald uden betydning for selve eksistensen og fastholdelsen af dette afslag.

Under disse omstændigheder bør man i øvrigt først henvise til Domstolens dom i Kortner-sagen (sagerne 15 til 33/73, som af 21. februar 1974 (Sml. s. 189), hvorefter fremsendelse af en lønseddel får klagefristerne til at løbe, dersom den trufne afgørelse *klart* fremgår af dokumentet, hvilket jeg finder må være tilfældet her. De meddelelser, der af administrationen i 1975 blev tilsendt sagsøgerinden med detaljerede beskrivelser af de forhold, der var taget hensyn til, *bekræftede* blot den tidligere afgørelse, hvorved Kommissionen havde fastslået, at sagsøgerinden ikke var berettiget til udlandstillægget. Disse meddelelser har derfor ikke kunnet få en ny klagefrist til at løbe til hendes fordel (dom af 8. maj 1973, Gunella, Sml. s. 481).

Klagen må allerede derfor afvises i medfør af vedtægtens artikel 91, stk. 2, som værende for sent indgivet.

Under disse omstændigheder forekommer det mig fomålsløst at gennemgå den anden begrundelse for afvisning, som Kommissionen påberåber sig. Denne er støttet på, at sagsøgerindens brev af 16. januar 1975 ganske enkelt skulle være en

ren forespørgsel. Selv om denne bedømmelse fra administrationens side forekommer mig noget tvivlsom, så synes den at have argumenter til overflod.

Sagsøgerindens skilsmisse, der indtrådte den 25. juni 1974, kan ikke udgøre en ny omstændighed i relation til den hævdede ret til udlandstillæg. Ægteskabets opløsning kan dels ikke få virkning tilbage til den dato, da sagsøgerinden tiltrådte sin stilling ved Kommissionen; desuden er det enten »den varige udøvelse af hovederhverv» eller »den varige bopæl», som administrationen har fremhævet som begrundelse for sit afslag, og ikke nægtelsen af at anerkende hende som familieoverhoved som følge af ægteskab. Derfor kan den senere indtrådte ændring i sagsøgerindens familieforhold kun få indvirkning på anerkendelsen af hende som familieoverhoved og på tildelingen af børnetilskud til de to børn, over for hvem hun har forældremyndighed og forsørgerpligt.

Endelig finder jeg det klart, at sagsøgerindens indsigelse om, at vedtægtens fristsystem er ulovligt, kun kan behandles af Domstolen, dersom klagen selv kan antages til realitetsbehandling. Dersom Domstolen, som jeg har foreslået, fastslår, at klagen skal afvises som for sent indgivet, kan den ikke undersøge, hvorvidt noget af de påberåbte anbringender er berettiget selv om ét af disse går på at bestemmelsen i vedtægten er ulovlig. Et sådant anbringende kunne eventuelt kun tages i betragtning, som Kommissionen har udtrykt det, »inden for rammerne af en klage over en af administrationen forsætligt begået tjenestefejl, som skulle bestå i, at den nægtede at rette den åbenlyse fejl, der gjorde dens akt mangelfuld.

Jeg konkluderer med at foreslå klagen afvist og omkostningerne ophævet.